

SONNETTEN.

DOOR

HÉLÈNE LAPIDOTH—SWARTH.

I.

Sombere dagen.

In herfstloofbruine of wolkengrijze pijen,
Matbleek, doodstil, één vinger op de lippen,
Zie ik mijn Dagen komen en verglippen,
In dof-eentonige eindelooze rijen.

Geen enkle brengt me in zijn gewadenslippen
Een blijheidsbloem bij 't wisslen der getijen.
Met leege handen, traag en treurig, glijen
Zij heen, tot 'k niets meer zie dan verre stippen.

En áltijd, áltijd andre weer, — of zouden
't De welbekende zijn die wederkeeren,
Tooneelrei waar wij twaalf voor leger houden?

Hoe sluipt gij binnen zonder mijn begeeren
En dringt u óp als vrienden en vertrouwden,
Wijl wel gij weet: slechts grafnacht kan u weren.

II.

Venster en vuur.

ijn lentevenster lijkt een kerkermuur:
 Al wat ik zie is dof vervelinggrijs.
 O, van mijn kamer maakte een paradijs
 Eén roomig wolkje in zonnig droom-azuur!

Doch als een vriend, bescheiden goed en wijs,
 Warmt zacht mijn ziel het goudenhartig vuur.
 't Vertelt me, al knettrend, sprookje en avontuur
 Of zingt balladen nieuw op oude wijs.

Doch wappert straks het lichtdoorweven blauw
 Van Lente's mantel door mijn open raam,
 Vergeten kwijnt mijn vuur in asch van rouw.

Zoo krimpt, waar passie komt, tot louter naam
 De stille troost van teedren vrede-in-trouw. —
 Vlam óp, mijn vuur, 't is hier zoo veilig saam!